

De sobte detecte un detall incongruent que tot ho canvia i se m'emporta. Podria ser aquest llenç de núvols vermells mal penjat a la paret, els crits d'un infant al carrer, les paraules del qual gairebé no arribe a distingir, o que en eixir al carrer oblide la jaqueta o, també, aquesta insòlita modulació d'un adéu sord, amb un punt, a penes discernible, d'indiferència. No sé exactament què és el que determina que, de cop, d'un dia per a l'altre, la llum de la vesprada besllume, a dins meu, matisos tan diferents, que imagine estàtues si m'acostume a besar els llavis d'aquest silenci, que la teua mirada, sense saber per què, se'm torne estranyament desconeguda en presència d'algú, que els crits ofegats del veí m'arriben des d'un univers llunyaníssim, que comence a escoltar música amb una sobredosi de nostàlgia, que m'oblidi les claus del cotxe dins del cotxe. A vegades sent que, com un virus, un corc, un poema, ens envaeix ben condensada l'atmosfera del que encara, a penes, no hem arribat a ser, una pell muda que muda internament, una mutació del tot intangible embullada entre els fils de les rutines diàries, un trenc ínfim amb la quotidianitat, imperceptible fins i tot per nosaltres mateixos, que incita, entre les costelles, solsidees a càmera lenta, més poderoses del que en un principi poguérem intuir. Somnis inesperats que, de nit, ens ataquen a cor com un rèquiem trepidant, tempestes aparentment mínimes que, en comptes de desarrelar-nos, de conduir-nos a un vèrtex imprescindible de bogeria, semblen dissoldre's lentament, inxeplicablement; flueixen, sense estridències, com rius dins de la mar, recorren com una gota d'oli, porus endins, cadascun dels nostres nervis. Clar, no pot explicar-se l'inexplicable, però no trobe cap altra manera de dir, per exemple, que ahir em vaig limitar a preguntar el preu d'un perfum, gairebé despistat, com si res, i que avui aquest perfum, sense arribar a olorar-lo, té en el record la suavitat del teu coll. I que em quede pensant una estona. I que em vingue de gust només mirar el sostre. El sostre. I pensar que hauria de canviar el llum del dormitori. És llavors quan se'm fica molt a dins, com una boira densa, una estranya bellesa, un sentiment d'eternitat que mai no sóc capaç de pronunciar.

Button

Button

«*Dans la maison*», de [Philippe Rombi](#)